

Foto Ziegler

HEILIG IS DE LENTE DES LEVENS

ERSTE OPNAME.

Ze gingen op een kweekschool, merkte ik aan haar gesprekken. De één zat een beetje in angst, al wilde ze het niet weten. Ze had een schrijven bij zich van den directeur voor haar ouders. En daar stond in, (het was een open kaart, en dus kon ze de bewoordingen precies lezen) dat ze Zaterdagmiddag moest terugkomen wegens baldadigheid.... Het feit wist ze natuurlijk zelf al eerder. Maar ze rekende uit, hoe vaak ze nog een dergelijken brief mee zou kunnen brengen in dit schooljaar, eer er ernstiger maatregelen werden genomen....

Ach, ik geloof niet, dat die baldadigheid zoo héél erg was. Naar 't geen ze vertelde aan de vriendinnen, leek het meer een ongeluk. Een gebroken deurknop in een pas nieuw schoolgebouw. De man, die voor een nieuwen knop moest zorgen, op hâar kosten natuurlijk, was volgens haar een snoes, want hij rekende een heel laag bedragje....

Tweede opname.

Ze gingen naar een vakschool, die twee. De ééne was een sportief meiske, met een te diepe stem. Het type half-jongen. De ander een nufje.

Het nufje beweerde, thuis niets gedaan te hebben voor de les. In een dergelijk verzuim schijnen sommige naturen hun eer te stellen.

Het sport-type vertelde over een tennismatch, waarin een bepaald jongmensch een gek figuur had geslagen. Knudde! En toen kreeg ze het over Marlene Dietrich en haar dochttertje. En over de vrouw, die jaloersch was op Marlene, en haar een proces aandeed wegens mannenroof. Althans wegens roof van een mannenhart.

Het nufje vond dit alles idioot. Ze leek niet iemand, die zelf veel aandacht besteedde aan wat je een hart pleegt te noemen. Het uiterlijk voorkomen van een mensch, dat beteekent iets, maar het hart!....

Waren deze twee minder-ernstig dan het eerste groepje? Ach, ik weet het niet. Het beste van een mensch komt gemeenlijk niet in een spoorwegcoupé tot zijn recht.

Maar toch, soms ontmoet je menschen, ook jonge menschen, van wie je denkt: wat zou ik die graag nader leeren kennen!

Zóó waren deze meisjes niet!

Skovgaard Petersen zegt in zijn mooi boek „Jeugd-ontwaken“: „Al wat omgaat in de ziel wordt afgedrukt in de hersenen. Iedere gedachte, ieder wilsbesluit, maakt „paden“ in de hersencellen; en omdat de ziel hier op aarde niet anders kan handelen dan door de hersenen, wordt ze langzamerhand aangewezen op die paden.“

Uit deze feiten vloeit voort, dat het van heel veel belang is, of jonge menschen in hun jeugd jaren goede dan wel verkeerde gewoonten aanwennen. Want van de macht der gewoonte raakt niemand gemakkelijk los. Het „heiligh is de lente des levens“ krijgt hierdoor een zeer ernstigen klank.

Laat me u nu een bekentenis mogen doen.

De hoofdredactie vroeg me iets te schrijven naar aanleiding van den verjaardag van de Prinses. En ik begon met momentopnamen neer te pennen van willekeurige meisjes, die ik „toevallig“ ontmoette. Of, beter gezegd, al is het niet zoo'n mooi woord: die ik tijdens een korte treinreis „bijwoonde.“

En toch — is het verband wel zoo heel ver te zoeken?

Zijn we er niet aan gewend geraakt, en blijven we het niet tevens voelen als een heel groot voorrecht, dat de Prinses onder ons verkeert precies als andere jonge vrouwen van haar volk? Er is niet tusschen Haar en de anderen de onoverbrugbare afstand — Zij is onzer één.

Maar dan ook is het voor de hand-legend, dat we Haar vergelijken met anderen, die onzen weg kruisen.

Dat we vragen: Zou Zij ook zoo kunnen doen?

En nu lijkt het me heel niet onwaarschijnlijk, dat er ook bij onze Prinses in een jolige bui wel eens een of ander stuk is gegaan, dat eigenlijk heel had moeten blijven. Vertelden de kranten ons niet, hoe Zij meeleeftde in de vreugdefestijnen van Haar mede-studenten?

Trouwens, men moet als oudere wel heel zuur zijn geworden, als men dergelijke dingen betitelt met den naam „baldadigheid.“

Maar dat Zij er zich ooit op zou beroemd hebben „niets te hebben gedaan“ voor Haar lessen, Haar colleges, dat wil er bij mij niet in. Ik geloof niet, dat Zij van de soort is, die zich op plichtsverzuim zou kunnen verheffen.

En hierin kan Zij aan heel veel jeugdigen ten voorbeeld worden gesteld.

Dit is ook iets waar wij, als volk van Nederland, voor mogen danken.

Het is niet alleen voor de jeugdigen zelf van belang, hoe ze de hun toevertrouwde taak behartigen — hiermee is de toekomst van een heel volk gemoeid. Ontbreekt bij de jeugd de ernst, dan is moeilijk te verwachten, dat die bij het ouder-worden vanzelf wel komen zal.

Dit geldt van ieder jeugdige, doch in 't bijzonder van hen, die later geroepen zullen worden een verantwoordelijke positie te bekleeden. Het geldt vooral van onze Prinses. En daarom zijn we dankbaar, dat ze niet alleen getoond heeft, in vreugde jong te kunnen zijn met de jongen, maar dat we bij Haar ook mochten speuren den ernst, die de gedachte aan het: „Heiligh is de lente des levens“ opwekt.

God spare Haar nog lang, en stelle Haar tot een zegen voor ons volk.

J. M. W.-W.